Wychodzi raz w tygodniu. | Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

ROK XXI. | Kraków 26-go marca 1938 | Numer 11.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEN KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu

Abonament kwartalny	4 zł
„ półroczny	8 zł
„ roczny	16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 40.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:

Wiersz milim. 1 szp. na okładce	40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki	60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście	60 groszy

Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100 Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25

Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230 Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Reklama jest dźwignią handlu!

ZWOLNIENIE KSIĄG HANDLOWYCH OD ZAŚWIADCZANIA.

Wszystkie Urzędy oraz Izby Skarbowe na terenie całej Polski otrzymały zarządzenie Ministerstwa Skarbu w sprawie poświadczania niektórych ksiąg handlowych, względnie zapisków gospodarczych (prowadzonych jak wiadomo przez przedsiębiorstwa, właścicieli realności oraz osoby wykonywujące wolne zawody w celu dostarczenia władzom podatkowym realnych podstaw dla wymiaru podatków).

Mianowicie Minsterstwo Skarbu doraźnie uchyliło działanie przepisu rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej, przewidującego obowiązek dorocznego zaświadczania przez władze skarbowe pierwszej lub drugiej instancji, względnie przez organa samorządu gospodarczego następujących ksiąg: ksiąg towarów (produkcji) i ksiąg uproszczonych prowadzonych przez przedsiębiorstwa handlowe oraz przemysłowe zakupujące wyłącznie za gotówkę, ksiąg gospodarczych właścicieli nieruchomości budynkowych, a nadto także ksiąg gospodarczych osób wykonywujących wolne zajęcia zawodowe.

Warunkiem tego zwolnienia jest, że wymienione wyżej księgi były już raz (t. zn. w roku poprzednim) należycie zaświadczone oraz, że w księgach tych będą dokonywane w dalszym ciągu zapisy dotyczące następnego okresu operacyjnego (roku obrotowego), a więc zapisy bieżące, tegoroczne.

W ten sposób duża ilość płatników uzyskała bardzo poważne udogodnienie polegające z jednej strony na uchyleniu ujemnych skutków wynikłych w razie zaniedbania obowiązku zaświadczenia na ten rok, z drugiej zaś tem, że prowadzący wspomniane księgi nie muszą robić sobie wydatków na zakupno nowych, co jest dość kosztowne. (ok. m. sk. L. D. V. 12986/1/37).

PROWADZENIE RACHUNKÓW CUDZOZIEMCÓW.

Osoby fizyczne lub prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, mogą — zgodnie z postanowieniami par. 14 (2) Rozporządzenia ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 roku — prowadzić rachunki cudzoziemców, z którymi mają rozliczenia pieniężne z obrotów towarowych lub z innych tytułów. Księgowanie na tych rachunkach czynności — których dokonywanie jest ograniczone przepisami dekretu i wydanych na jego podstawie rozporządzeń oraz uchwał Komisji Dewizowej — nastąpić może po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na spełnienie samej czynności. Ponadto, księgowanie nie może prowadzić do kompensaty należności wzajemnych, jeżeli na ich skompensowanie nie uzyskano zezwolenia.

W związku z powyższym nie wymagają zezwoleń Komisji Dewizowej uznania rachunków cudzoziemców, będących udziałowcami krajowych spółek handlowych, za zysk bilansowy, lub obciążenia za stratę bilansową, uznania lub obciążenia za odsetki od rachunków bieżących, jak również przeniesienia z jednego rachunku na innych rachunek tego samego udziałowca zagranicznego z tym, że księgowanie, jak wyżej podano — nie może prowadzić do kompensaty należności wzajemnych.

Natomiast obciążanie tych rachunków sumami podjętymi na opłacenie podatków państwowych lub komunalnych, jak również przeniesienia z rachunku jednego udziałowca zagranicznego na rachunek innego udziałowca zagranicznego wymagają uprzedniego zezwolenia Komisji Dewizowej na wypłatę w kraju z polecenia cudzoziemca, bądź na postawienie mu do dyspozycji środków płatniczych.

O wymagane zezwolenia należy ubiegać się, występując do Komisji Dewizowej z wnioskami na urzędowych formularzach, złożonymi za pośrednictwem dowolnie obranego banku dewizowego.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XXI. Kraków, dnia 26 marca 1938 Nr. 11.

Echa tygodnia.

Monopole państwowe powstały w okresie zwichniętej równowagi między podażą a popytem. Popyt przekraczał podówczas znacznie podaż. Łatwiej było o ludzi chcących nabyć artykuły monopolowe, aniżeli chcących sprzedać. Artykułów monopolowych było w obiegu znacznie mniej, aniżeli wynosił popyt. W tych warunkach kupujący szukał sprzedającego. Cała produkcja monopolowa bywała natychmiast wchłaniana przez konsumentów. Kupcy, trudniący się sprzedażą wyrobów monopolowych nie mieli żadnych remanentów, owszem, mieli liczne zaległe zamówienia od swych odbiorców, którzy musieli ze swym zapotrzebowaniem czekać aż nadejdzie towar z monopolu. Zadanie sprzedającego było niezmiernie łatwe. Mógł on z założonymi rękami siedzieć w sklepie i czekać aż konsument zgłosi się do niego po odbiór towaru. Przydział artykułów monopolowych był jak gdyby racjonowany. Tak zresztą było nietylko z artykułami monopolowymi, ale i ze wszystkimi innymi towarami, których w kraju, dopiero co odbudowującym się po zniszczeniach wojennych, było mało.

Ze wzrostem produkcji sytuacja uległa zmianie. Podaż rychło dogoniła popyt, a później zdołała ją nawet wydatnie prześcignąć. Monopol rozbudował swą zdolność produkcyjną do wielkości, zdolnej zaspokoić znacznie większy, niż aktualny, popyt. W kraju pojawiło się więcej towarów, aniżeli pieniędzy. Teraz z kolei towar był w zaofiarowaniu. Towar taniał, a pieniądz drożał. Role sprzedającego i kupującego uległy odwróceniu. Teraz kupujący siedział z założonymi rękami czekając aż zgłosi się do niego sprzedający i zaofiaruje mu sprzedaż towaru na warunkach najdogodniejszych. Hasłem wszystkich przedsiębiorstw stała się znów szeroka akwizycja, docierania do wszystkich sfer konsumenckich, sprzedaż towaru dla uzyskania gotówki, ponieważ towaru było w bród a pieniędzy mało.

Monopol tytoniowy jest przedsiębiorstwem, opartym na zasadach handlowych. Kontrolę nad jego działalnością wykonuje minister skarbu, który pilnie musi dbać o to, aby dochody monopolu były jak największe. Z tej racji monopol w swej polityce winien być nastawiony wyłącznie na maksymalny dochód. I jeśli krytykowaliśmy politykę wysokich cen wyrobów tytoniowych to czyniliśmy to zawsze w przekonaniu, że wysokie ceny zmniejszają dochód monopolu, natomiast niskie ceny dochód ten zwiększają. Jeśli krytykowaliśmy politykę monopoli w stosunku do kupców, czyniliśmy to zawsze w interesie utrzymania jak największej dochodowości monopoli.

Władze Monopolu Tytoniowego nie chcą jednak zrozumieć ewolucji, jaka zaszła w dziedzinie sprzedaży towarów. Wydaje im się ciągle, że sprzedawca wyrobów tytoniowych, to jest pan całą gębą, do którego muszą chodzić roje palaczy tytoniowych. Właściciel tego sklepu zaś, to może być albo jakiś wysłużony wojak, albo człowiek polityczne zasłużony, albo inwalida. Do sprzedaży wyrobów tytoniowych, w pojęciu władz monopolowych, nie jest konieczna żadna znajomość handlu. Zasługi starczą za wszystko. Można bez obawy o przesadę albo o zbytnią złośliwość powiedzieć, że MONOPOLE STWORZYŁY SZKOŁĘ w późniejszym kulcie niekompetencji i niefachowości w całym życiu gospodarczo-zawodowym. Od szewca wymaga się dokładnej znajomości zawodu. Szewcowi, który nie wykaże się odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi, odbytą wieloletnią praktyką w zawodzie i egzaminem, złożonym przed komisją fachową, — nie wolno robić butów. Ale obywatel, który kiedyś był sierżantem.

kancelistą w starostwie lub agitatorem wyborczym dla „jedynki", a poza tym handlu ani nie wąchał ani nie kosztował — może, w pojęciu władz monopolowych, trudnić się sztuką sprzedawania towarów, od których zbytu zależne są dochody państwa. Szewc, gdy sporządzi parę kiepskich butów, nie wyrządzi tym żadnej szkody Skarbowi Państwa. Mimo to państwo zmusza go do wykazania się znajomością zawodu. Ale koncesjonariusz monopolowy, który trudni się handlem bez zielonego pojęcia o tym BARDZO SKOMPLIKOWANYM dziale gospodarstwa społecznego i który nieumiejętnością tej sztuki zarywa Skarb Państwa na miliony złotych — jest, w rozumieniu władz monopolowych, nadal uprawniony do wykonywania tego handlu. Za niepowodzenia w tej dziedzinie, oczywiście, my wszyscy płacimy. Bo gdyby sprzedaż artykułów monopolowych prowadzona była przez kupców z prawdziwego zdarzenia, to monopole wykazywałyby większy dochód i Skarb Państwa nie musiałby tak bardzo nadwyrężać kieszeni obywateli podatkami.

Zamiast przyznawać emerytury obywatelom zasłużonym w wojsku, czy w administracji, zamiast przyznawać medale za dzielność i możliwie najwyższe pensje za inwalidztwo — odbiera się pracę fachowcom i daje się ją do wykonania niefachowcom. Niefachowcy gospodarują, oczywiście, znacznie gorzej i dla siebie i dla Skarbu Państwa, a fachowcy pozostają na bruku. Ktoś, kto po pewnym czasie, wolnym od dzisiejszego kultu niekompetencji, będzie badał tę dziwaczną politykę handlową monopoli, prawdopodobnie nie uniknie wrażenia, że cała ta polityka jest jakgdyby rezultatem robienia „na złość" i Skarbowi Państwa i całemu życiu gospodarczemu kraju.

Obecnie Monopol Tytoniowy poszedł w tej dziwacznej polityce jeszcze dalej. Prasa ciągle donosi o jakiejś niesamowitej w swej niekonsekwencji blokadzie władz monopolowych przeciw kupcom żydowskim, którym monopol odmawia prawa trudnienia się sprzedażą tytoniu. Oblicza się straty, jakie poniesie na skutek antysemityzmu Monopolu Tytoniowego kupiectwo żydowskie. Władze monopolowe prawdopodobnie nie przejmą się zbytnio tym, że wskutek ich polityki kilka tysięcy rodzin straci podstawę swej egzystencji, tym bardziej, że chodzi o rodziny żydowskie. Władze monopolowe będą się prawdopodobnie zasłaniały argumentem, że celem ich jest nie polityka społeczna, lecz zapewnienie Skarbowi Państwa jaknajwiększych dochodów. Tak też Monopol Tytoniowy argumentował w polemice z jego przeciwnikami, którzy Monopolowi zarzucali zbytnią koncentrację fabryk i zbyt kosztowne oraz hypermodernistyczne ich urządzenia, powodujące zbędność materiału ludzkiego. Jeżeli jednak jedynym i wyłącznym celem Monopolu Tytoniowego jest naprawdę tylko najwyższa dochodowość, to dlaczego Monopol bawi się w politykę? Bo odbieranie prawa sprzedaży wyrobów tytoniowych kupcom branżowym, obeznanym z tym działem handlu, tylko dlatego, że kupcy ci nie mogą wykazać się metryką chrztu lub babką aryjską, osłabianie aparatu sprzedaży, to pomniejszanie jej rezultatów finansowych. Także z tego powodu podnosimy, my Żydzi, glos protestu przeciw szkodliwej ze stanowiska interesów Skarbu Państwa polityce Monopolu Tytoniowego. Że stosowanie kryteriów politycznych do handlu mści się na jego sprawności i wynikach, świadczy chyba najdobitniej przykład Rumunii. Dyrektorzy monopoli rumuńskich zwrócili się też z rozpaczliwym apelem do ministra skarbu o zaprzestanie tej rujnującej finanse rumuńskie polityce antyżydowskiej. Dyrektorzy monopoli rumuńskich mają poczucie odpowiedzialności za swój odcinek pracy. Nasi biurokraci monopolowi, jak widać, tego poczucia odpowiedzialności zupełnie nie mają. Zmniejszy się sprzedaż artykułów monopolowych? — a, to zwali się winę na kryzys światowy, na masonów, na plamy na słońcu, na Addis Abebę. Byle nie szukać winy u siebie.

P. Zdzisław Grabski, b. kierownik Biura Akcji i Planowania i syn ś. p. b. premiera Władysława Grabskiego pisze w książce p. t. „Polityka Handlowa Monopolu Tytoniowego" wydanej w r. 1932, następująco: „By jednak osiągnąć pełne rezultaty z zastosowania wyłącznie handlu hurtowego prywatnego, zmuszeni jesteśmy dorzucić uwagę, że należy pogodzić się z faktem poważnego udziału w handlu kupiectwa żydowskiego, które wszak w szeregu województw w Polsce dominującą rolę odgrywa. Przeciwstawienie się temu, to opóźnianie normalizacji stosunków w Monopolu. Bowiem i dziś wiele hurtowni jest poddzierżawionych przez kupców Żydów. Podnosimy ten moment szczególnie, gdyż nie życzymy sobie, aby sprawa ta stanowiła w przyszłości pole walki, lecz odrazu znalazła swe wyjaśnienie".

Jak widzimy sprawa „znalazła swe wyjaśnienie"...

P. T. Abonenci „Przeglądu Kupieckiego" oraz Członkowie Krak. Stowarzyszenia Kupców mogą otrzymać zniżki na nowy sezon do kina „Wanda" w Adm. „Przegl. Kupieckiego".

Utworzenie nowej placówki bankowej w Krakowie.

DZIĘKI INICJATYWIE KRAK. STOWARZYSZENIA KUPCÓW PRZYSTĄPIŁO GRONO POWAŻNYCH OBYWATELI NASZEGO MIASTA DO ZAŁOŻENIA NOWEJ PLACÓWKI KREDYTOWEJ P. N. SPÓŁDZIELCZY BANK KUPIECTWA KRAKOWSKIEGO, SPÓŁDZIELNIA Z OGR. ODP. W KRAKOWIE, PRZY UL. GRODZKIEJ 40. — OD DŁUŻSZEGO CZASU ODCZUWA KUPIECTWO ŻYDOWSKIE DOTKLIWY BRAK ODPOWIEDNIEGO, ŁATWO DOSTĘPNEGO KREDYTU. — BRAK TEN DAJE SIĘ SZCZEGÓLNIE PRZYKRO ODCZUĆ ŚREDNIEMU I DROBNEMU KUPIECTWU, KTÓRE CZĘSTO SKAZANE JEST NA TĘ POMOC FINANSOWĄ, BEZ KTÓREJ GROZI MU NIECHYBNA RUINA I NIEMOŻNOŚĆ NORMALNEGO PROWADZENIA PRZEDSIĘBIORSTWA. — NALEŻY WIĘC Z NAJWYŻSZYM UZNANIEM POWITAĆ INICJATYWĘ I OFIARNOŚĆ ZAŁOŻYCIELI TEJ NOWEJ PLACÓWKI GOSPODARCZEJ W KRAKOWIE I SPODZIEWAĆ SIĘ, ŻE SZEROKI OGÓŁ KUPIECTWA ŻYDOWSKIEGO, DOCENIAJĄC KONIECZNOŚĆ STWORZENIA I ROZROSTU WŁASNEJ INSTYTUCJI BANKOWEJ POPRZE WSZYSTKIMI SIŁAMI TĘ SPÓŁDZIELNIĘ, SUBSKRYBUJĄC UDZIAŁY I POWIERZAJĄC JEJ WSZYSTKIE TRANSAKCJE BANKOWE. — GRONO NAJPOWAŻNIEJSZYCH OBYWATELI - ŻYDÓW, STOJĄCYCH NA CZELE TEJ INSTYTUCJI, DAJE PEŁNĄ RĘKOJMIĘ MORALNĄ I MATERIALNĄ ODNOŚNIE RACJONALNEGO FUNKCJONOWANIA TEJ SPÓŁDZIELNI DLA DOBRA KUPIECTWA ŻYDOWSKIEGO.

Interpretacja przepisów o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Okólnikiem L. D. V. 4599/1/38 Ministerstwo Skarbu uregulowało sprawę bonifikat, przewidzianych rozporządzeniem z dn. 15 kwietnia 1935 oraz późniejszymi zmianami o ulgach w spłacie zaległości podatkowych. Rozporządzenie to w szczególności przewidziało bonifikaty zaległości podatkowych z 1 kwietnia 1934 r., odroczonych do 31 marca 1938 (w wysokości 10 proc., 15 procent, 20 procent, 35 procent) dla tych płatników, którzy w ciągu każdego z lat budżetowych w 1934/35, 1935/36, 1936/37, 1937/38 uiszczą przepisany im w każdym z tych lat podatek. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu ustaliło, że niektóre urzędy skarbowe określenie „podatek, przypisany w roku budżetowym" rozumieją w znaczeniu czysto technicznym, a mianowicie w znaczeniu daty, dokonania przypisu podatku w księdze I-ej. Skutek tej interpretacji jest taki, że w przypadku, gdy płatnikowi przypisano podatek w księdze bierczej np. w lutym 1936 (rok budżetowy 1935/36), a nakaz płatniczy doręczono mu dopiero w kwietniu tego roku (rok budżetowy 1936/37) — pozbawia się płatnika prawa do bonifikaty dalszej ulgi, ponieważ nie uiścił on, i z natury rzeczy nie mógł uiścić, podatków w tym roku budżetowym, w którym mu go przypisano. Powyższa interpretacja nie jest zgodna z intencją, wynikającą wyraźnie z § 5 rozporządzenia o ulgach. Przez podatek, przypisany w roku budżetowym, rozumieć należy nie datę dokonania przypisów w księdze bierczej, lecz datę powstania zobowiązania podatkowego u płatnika, co następuje po doręczeniu mu nakazu płatniczego. Przy takiej interpretacji, biorąc pod uwagę przykład wyżej podany, należy dojść do wniosku, że płatnikowi dokonano przypisu nie w roku budżetowym 1935/36, lecz w roku budżetowym 1936/37, że w związku z tym płatnik nie traci prawa do bonifikat dalszych ulg, lecz korzysta z nich na zasadach, przewidzianych w § 5 i 5 a.

Do wiadomości Ministerstwa Skarbu doszło również, że niektóre urzędy skarbowe niewłaściwie interpretują § 9, 10 omawianego rozporządzenia uważając, że spłata zaległości obligacjami 6 proc. pożyczki wewnętrznej (Narodowej) i 5 proc. pożyczki konwersyjnej z 1924 roku pozbawia płatnika

prawa do bonifikat, przewidzianych w § 9. Interpretacja taka jest zupełnie błędna, gdyż § 10 wyraźnie stanowi, że bonifikaty, przewidziane w § 9, służą właśnie tym płatnikom którzy zaległości odroczone do dnia 31 marca 1938 spłacą wspomnianymi obligacjami. W związku z powyższym urzędy skarbowe, które na skutek błędnych interpretacji rozporządzenia pozbawiły płatników służących im ulg, powinny decyzje swe sprostować zgodnie z powyższą interpretacją.

Rachunki i wypłaty cudzoziemcom

w świetle wyjaśnień Komisji Dewizowej

Komisja Dewizowa wyjaśniła ostatnio co następuje:

1) Zgodnie z postanowieniami § 14 p. 2 rozporządzenia wykonawczego, osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, mogą prowadzić rachunki cudzoziemców, z którymi mają rozliczenia pieniężne z obrotów towarowych lub innych tytułów. Księgowanie na tych rachunkach czynności, których dokonanie jest ograniczone przepisami dekretu dewizowego i wyżej cytowanego rozporządzenia, nastąpić może po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na spełnienie samych czynności. Ponadto — zależnie od powyższego — księgowanie nie może prowadzić do kompensaty należności wzajemnych, jeżeli na ich skompensowanie nie uzyskano zezwolenia.

W świetle powyższych wyjaśnień, nie wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej uznawanie w księgach właściciela nieruchomości rachunku cudzoziemca-użytkownika przysługującą mu częścią wpływów z dochodu, osiąganego z nieruchomości; natomiast obciążenie tego rachunku sumami, podjętymi na spłacanie podatków, przypadających od cudzoziemca, winno być — z uwagi na postanowienia art. 8 p. 2 cytowanego dekretu — poprzedzone zezwoleniem Komisji Dewizowej na dokonanie powyższych wypłat.

2) Zgodnie z postanowieniami okólnika Komisji Dewizowej Nr. 24, administrator nieruchomości cudzoziemca może na jego zlecenie wypłacać w kraju z dochodów z powyższej nieruchomości zapomogi dla niezamożnych członków rodziny cudzoziemca w wysokości normalnie dotychczas stosowanej. Jak z powyższego wynika, każda nowa wypłata na wymieniony cel wymaga — bez względu na kwotę — zezwolenia Komisji Dewizowej i złożenia odpowiedniego wniosku formularzowego za pośrednictwem jednego z banków dewizowych.

Administrator nieruchomości cudzoziemca może na zasadzie okólnika Komisji Dewizowej Nr. 24 wypłacać właścicielowi w kraju sumę zł. 300 za każdy miesiąc jego pobytu — bez względu na to, czy ten cudzoziemiec przebywa w kraju przez cały miesiąc, czy też przez czas krótszy.

3) Uchwałą z dn. 23. 6. 1937 r. Komisja Dewizowa upoważniła generalnie osoby, zamieszkałe w pasie granicznym, tzn. w obrębie 30 km. od granicy — do przyjmowania od cudzoziemców zapłaty za sprzedane im towary w zagranicznych ośrodkach płatniczych, jednakże najwyżej do równowartości zł. 50 w każdym poszczególnym przypadku.

Równocześnie Komisja Dewizowa upoważniła przyjmujących zapłatę do wydawania reszty w tej walucie, w jakiej nastąpiła zapłata, lub w jej równowartości w złotych, z obowiązkiem stosowania kursu urzędowego przy przeliczeniu na obcą walutę należności, wyrażonych w złotych, oraz przy wydawaniu reszty.

Zezwolenie powyższe udzielone zostało pod warunkiem odsprzedaży zainkasowanych obcych pieniędzy wyłącznie Bankowi Polskiemu (i jego zastępstwom), bankowi lub agentowi dewizowemu w terminie możliwie najkrótszym oraz przechowywania dowodów odsprzedaży dla celów kontroli dewizowej. Ponadto również zainkasowane tytułem zapłaty za inne świadczenia lub usługi zagraniczne środki płatnicze należy odsprzedawać wyłącznie wymienionym wyżej instytucjom.

Inkasowanie zagranicznych środków płatniczych na zasadach odmiennych wymaga w każdym poszczególnym przypadku zezwolenia Komisji Dewizowej, o które zainteresowani winni się starać, składając za pośrednictwem Banku Polskiego lub banku dewizowego na przepisanym formularzu wniosek, oparty zaświadczeniem miejscowej władzy administracji ogólnej lub samorządowej, stwierdzającym potrzebę udzielenia wspomnianego zezwolenia ze względu na warunki zarobkowe petenta lub stosunki miejscowe.

Rozporządzenie o przedmiotach powszedniego użytku.

W Dzienniku Ustaw Nr. 13 ogłoszony został dekret Prezydenta Rzeczypospolitej o poruczeniu spraw aprowizacyjnych ministrowi rolnictwa i reform rolnych. Zgodnie z dekretem, który wszedł w życie 1-go marca b. r. sprawy aprowizacyjne należą do ministra rolnictwa. Organami min. rolnictwa w sprawach aprowizacyjnych są władze administracji ogólnej. Minister rolnictwa może tworzyć do tych spraw organa doradcze i opiniodawcze.

Przez sprawy aprowizacyjne rozumie się sprawy, związane z zapewnieniem zaopatrzenia sił zbrojnych, ludności cywilnej i zwierząt gospodarskich w przedmioty powszedniego użytku, z uwzględnieniem potrzeb gotowości obronnej państwa.

Przez przedmioty powszedniego użytku rozumie się artykuły, służące do zaspakajania koniecznych potrzeb życiowych ludności i zwierząt gospodarskich, a mianowicie żywność, artykuły odzieżowe, opałowe, oświetleniowe i higieny codziennej, przy czym wykaz przedmiotów powszedniego użytku zgodnie z dekretem ustalony jest odrębnym rozporządzeniem Rady ministrów i ustalić ma zakres sprawowania tej pieczy przez każdego z wymienionych ministrów.

Ogłoszone równocześnie rozporządzenie Rady ministrów ustaliło wykaz przedmiotów powszedniego użytku, w których zaopatrzenie będzie przedmiotem działalności ministra rolnictwa na odcinku aprowizacyjnym.

W wykazie tym, poza artykułami spożywczymi, znalazły się również artykuły odzieżowe i materiały tekstylne, gotowe wyroby ubraniowe, bieliźniane (osob. i pościelowe, trykotowe, kołdry). Do artykułów odzieżowych należą również wyroby skórzane jak: obuwie, uprząż, galanteria skórzana, futra, kożuchy.

Na terenie ministerstwa nie został jeszcze skrystalizowany pogląd na granicę działalności nowego urzędu. Niewiadomo bowiem, czy min. rolnictwa zajmie się całokształtem spraw włókienniczych, a więc surowcami, produkcją i zbytem, czy też sprawy surowcowe nadal pozostaną w Min. przemysłu i handlu, a nowy urząd zajmie się tylko dalszymi fazami problemu produkcyjnego.

Włączenie spraw odzieżowych do nowego resortu aprowizacyjnego stanowi dla sfer gospodarczych niespodziankę.

Wysokość ekwiwalentu dla skarbu

W jakim stopniu należy zmienić podatek obrotowy celem zastąpienia wpływów ze świadectw.

Łódzka Izba Przemysłowo-Handlowa przystąpiła we własnym zakresie do niedotycznych obliczeń stosunku wpływów ze świadectw przemysłowych do wpływów z podatku obrotowego celem ustalenia istotnej wysokości ekwiwalentu, jaki należałoby przyjąć na rzecz skarbu państwa w wypadku zniesienia świadectw przemysłowych.

Prace Izby łódzkiej zmierzają do skonkretyzowania cyfr, branych pod uwagę przy omawianiu reformy świadectw przemysłowych, a które w braku ścisłych w tej mierze obliczeń, przyjmowane są dość dowolnie.

Inicjatywa Izby pozostaje w związku z dużymi zastrzeżeniami, jakie samorząd gospodarczy wysuwa pod adresem rządowych projektów reformy podatku obrotowego i reformy świadectw przemysłowych. Pomimo wniesienia już powyższych projektów do sejmu, samorząd gospodarczy nadal stoi na stanowisku, iż realizacja ich w projektowanej formie jest kwestią otwartą i zbiera materiały, mające podkreślić wadliwość zamierzonej reformy. M. in. samorząd gospodarczy kwestionuje ścisłość obliczeń, na których oparta została w projekcie rządowym wysokość ekwiwalentu na rzecz skarbu państwa. Samorząd przyjmuje, iż ogólne obroty gospodarcze wyniosą w roku bież. conajmniej 20 miliardów zł, zatem już tylko skasowanie 1 promiliowej zniżki stawki podatku obrotowego, jaka miała wejść w życie od roku przyszłego, dałaby wzrost wpływów skarbowych o 20 milionów zł, a nie o 16 milionów, jak przewiduje projekt rządowy. Tego rodzaju rozbieżności w ujmowaniu niektórych cyfr jest więcej, badania przeto Izby łódzkiej mają na celu możliwie dokładne i najbliższe prawdy ich ustalenie. Obliczenia o których mowa, opierają się na obrotach w r. 1935, 1936 i 1937.

Rozstrzyganie spraw o występek skarbowy zagrożony grzywną wielokrotności.

Okólnikiem L. D. V. 9352/37 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło wątpliwości w jakiej instancji władze skarbowe są właściwe do rozstrzygania sprawy o występek skarbowy zagrożony w poszczególnych przypadkach grzywną ustanowioną w wielokrotności. W szczególności Min. Skarbu wyjaśniło, że jeżeli najwyższa grzywna grożąca za dany czyn przekracza kwotę zł. 3.000, to sprawa podlega właściwości wła-

dzy skarbowej drugiej instancji choćby na podstawie dalszych dochodzeń — stwierdzając działanie sprawcy cechy winy nieumyślnej — należało zastosować do danego czynu łagodniejszą sankcję karną. Jeżeli ustalona w chwili wszczęcia postępowania karnego podstawa wymiaru grzywny — ustanowiona w wielokrotności, uzasadniającej właściwość władzy skarbowej drugiej instancji, w dalszym stadium dochodzeń została obniżona lub w ogóle odpadła podstawa do ścigania, to i w tych przypadkach nie ma powodu do zmiany właściwości na rzecz władzy skarbowej pierwszej instancji. Wyjątek stanowią te przypadki, w których grożąca sprawcy grzywna w kwocie ponad 3.000 zł. została ustalona niezgodnie z rzeczywistością wskutek oczywistych omyłek pisarskich lub rachunkowych, jakie zaszły przy obliczaniu grzywny lub podstaw jej wymiaru. Takie omyłki należy sprostować w toku dochodzenia jeżeli w wyniku sprostowania grożąca za dany czyn grzywna nie przekroczy kwoty zł. 3 tys. — sprawa podlega właściwości władzy skarbowej I instancji.

Niemożność ustalenia nawet w przybliżeniu podstawy wielokrotności grzywny uniemożliwia zastosowanie normalnej kary ustanowionej w wielokrotności uszczuplonego podatku lub opłaty i uzasadnia stosowanie art. 13 prawa karno- skarbowego. Artykuł ten jednak przewiduje grzywny w ramowych kwotach i w takiej wysokości, że możliwość stosowania przepisów tego artykułu przez władze skarbowe I instancji jest w ogóle wykluczona.

KOMUNIKATY IZBY PRZEMYSŁOWO - HANDLOWEJ W KRAKOWIE.

Izba Przemysłowo Handlowa w Krakowie zawiadamia o przetargach ofertowych na dostawę:

1) narzędzi parowozowych, dla D. O. K. P. w Krakowie, Wydz. Zasobów Nr. V 2 c-551/1/38,
2) siatek żelaznych, drucianych tkanych z obrębionymi brzegami, dla D. O. K. P. w Krakowie, Wydz. Zasobów Nr. V 2 c 166/1/38.

——o:O:o——

1) rur ciągnionych, dla D. O. K. P. w Krakowie, Wydział Zasobów Nr. V 2 b/145/2/38, Zasobów, Nr. V 2 b/145/3/38,
3) naśrubków żelaznych, dla D. O. K. P. w Krakowie, Wydz. Zas. Nr. V 2 c/169/2/38,
4) materiałów budowlanych do regulacji rzeki Białuchy w Krakowie, dz. Dąbie, dla Starostwa Powiatowego Krak. Referat Melioracyjny, L: b-2/6-9.

——o:O:o——

1) na nasiekanie zużytych pilników, dla D. O. K. P. w Krakowie, Wydz. Zasobów, Nr. V 2 c 204/1/38
2) na wykonanie kanałów w różnych odcinkach na terenie m. Oświęcimia: a) kanałów sanitarnych, b) kanałów burzowych, dla Zarządu Miejskiego w Oświęcimiu, Nr. 17 a — 10/38.

——o:O:o——

1) palników mosiężnych do lamp naftowych, D. O. K. P. w Krakowie, Wydz. Zasobów, Nr. V 2 e 307/4/38.
2) szycie odzieży dla pracowników P. K. P. na miarę, D. O. K. P. Wydz. Zasobów, Nr. V 2 h 492/7/38, Kraków,
3) smoły węglowej i drzewnej, D. O. K. P. Kraków, Wydz. Zasobów Nr. V 2 e 345/2/38,
4) maszyn i narzędzi dla użytku służby drogowej P. K. P., D. O. K. P. Kraków, Wydz. Zasobów, Nr. V 2 i 546/1/38,
5) wykonanie robót ziemnych przy zakładaniu kabli elektr. na obszarze m. Krakowa, i gmin podmiejskich, Elektrownia Miejska w Krakowie, L. dz: 2502,
6) budowę kolektora wraz z przelewem burzowym i przekroczeniem przepustu kolejowego, Zarząd Miejski w Krzeszowicach, Nr. 20 b-9/938,
7) przebudowy sieci wodociągowej, klozetów, remont instalacji łaźni w koszarach, instalac. nagrzewnicy parowej, remont stropów drewnianych i t. p., 5. Okręgowy Urząd Budownictwa w Krakowie, Plan Magdaleny 2, Nr. 825-Ad-02 Bud.

Bliższe szczegóły o pow. przetargach można otrzymać w tut. Izbie.

——o:O:o——

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie przypomina, że w czasie od 22 maja do 6 czerwca br. odbędą się jak w poprzednich latach X. Targi Katowickie.

Wszelkich informacji dotyczących Targów udziela. oraz przyjmuje zgłoszenia Zarząd Targów Katowickich, Katowice, ul. Stawowa 14.

Kronika.

DZIECI I PIENIĘDZY TRZEBA PILNOWAĆ — oto tytuł interesującego artykułu zamieszczonego w najświeższym, marcowym numerze „Młodego Obywatela" czasopisma społeczno-gospodarczego wydawanego przez PKO dla młodzieży. Bogato ilustrowany numer tego pożytecznego, doskonale redagowanego miesięcznika, zawiera ponadto artykuły jak: Dzięki PKO powstają inwestycje, Jak pracujemy w naszej SKO, O Polakach na krańcach świata, Harcerze pracują, „Jesteśmy młodzi" (dalszy ciąg powieści) itp., poza tym opis budowy modelu szybowca J S-3, dział zagadek, humoru itp.

Prenumerata roczna tylko 1 zł. Konto PKO Nr. 29.200.

ODWOŁANIE OD WYMIARU SKŁADEK W UBEZPIECZALNI.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych podaje do wiadomości, że pracodawca może w ciągu miesiąca od otrzymania rachunku lub zawiadomienia o wymiarze składek żądać od Ubezpieczalni sprostowania wymierzonej przez tę Ubezpieczalnię kwoty składkowej, jeżeli udowodni, że wymiar jej nie jest zgodny z rzeczywistymi zarobkami, bądź z obowiązującymi przepisami. — W razie powstania sporu w tej sprawie między Ubezpieczalnią Społeczną a pracodawcą, Ubezpieczalnia wydaje orzeczenie, w którym wskazuje prawne środki odwoławcze.

Po upływie powyższego terminu, tj. 1 miesiąca od daty otrzymania rachunku lub zawiadomienia, pracodawca traci prawo żądania sprostowania wymiaru składek.

OBOSTRZENIE PRZEPISÓW DEWIZOWYCH PRZY WYJAZDACH ZAGRANICĘ.

Wyjazdy do Bułgarii, Jugosławii, Węgier, Rumunii i Włoch uregulowane zostały okólnikiem Komisji Dewizowej z dnia 23 czerwca 1937. Wspomniany okólnik udzielił szeregu uprawnień bankowi Kasa Opieki w Warszawie i bankom dewizowym na wywóz środków płatniczych do wspomnianych krajów. Ponadto każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z odnośnych zezwoleń, mogła wywieźć bez specjalnego zezwolenia i bez względu na wysokość akredytywy (czeku) krajowe lub dowolne zagraniczne środki płatnicze do równowartości kwoty zł. 50 w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego.

Obecnie uchwałą generalną Komisji Dewizowej z dnia 14 marca 1938 obniżona została kwota, dopuszczona do wywozu zagranicę dla osób, które korzystają z zezwoleń na wywóz zagranicznych środków płatniczych (czeków) na podstawie upoważnień udzielonych bankom dewizowym w okólniku z dnia 23 czerwca 1937. W szczególności każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z wyżej wspomnianych zezwoleń, może wywieźć bez specjalnego zezwolenia i bez względu na wysokość akredytywy (czeku) krajowe lub dowolne zagraniczne środki płatnicze do równowartości kwoty zł. 30 w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego, o ile legitymuje się osobnym paszportem zagranicznym zaś do równowartości zł. 10, o ile wyjeżdża zagranicę na podstawie paszportu zbiorowego lub rodzinnego.

PROJEKT USTAWY W SPRAWIE DOŁĄCZANIA PRZY SPRZEDAŻY DODATKOWYCH TOWARÓW I UDZIELANIA RABATÓW.

Do ciał ustawodawczych wpłynął poselski projekt ustawy w sprawie zakazu dołączania przy sprzedaży dodatkowych towarów i udzielania rabatów. W myśl projektu w obrocie handlowym przy sprzedaży towarów bezpośrednio konsumentom podlegać ma zakazowi przyrzekanie i udziela-

nie dodatków (dodatkowych towarów) oraz ogłaszania i udzielanie jednolitych rabatów w towarze i gotówce. Pod pojęciem dodatków projekt traktuje wszelkie przedmioty, posiadające wartość obiegową w normalnym obrocie oddawane jedynie za opłatą. Przepisy powyższe nie znajdą zastosowania jeśli:

a) dodatek stanowić będzie przedmioty o nieznacznej wartości, które jako reklama w sposób widoczny oznaczone są przez reklamującą firmę albo też, jeżeli chodzi o przedmioty o minimalnej wartości;

b) dodatek stanowić będzie zgodnie z zwyczajami handlowymi, przynależność do towaru lub świadczenia uboczne.

Przy ogłaszaniu lub udzielaniu dozwolonych dodatków wymienionych pod a i b obowiązywać ma jednak zakaz oznaczania ich, jako bezpłatne (podarek, prezent) oraz uzależnienie ich udzielania od losowania lub innego przypadku. Winni naruszenia przepisów ustawy będą karani grzywną do zł. 3.000.— niezależnie od ewent. odpowiedzialności cywilnej.

NOWY NUMER „POLITYKI GOSPODARCZEJ".

Wyszedł z druku Nr 57 dwutygodnika „Polityka Gospodarcza". Treść numeru jest następująca: „Likwidowanie przedsiębiorczości" — „Autentyczny tekst rzekomego projektu ustawy o „samorządowych" związkach przemysłowych" — Sen. Evert o związku polityki społecznej z polityką gospodarczą — „W sprawie reformy opłat stemplowych" — „Centralny Okręg: co mówi o nim entuzjazm literata, a co rozsądek ekonomiczny" — Min. Strasburger przeciwko autarkii polskiej — „Autarkia" włoska rozpaczliwie szuka kapitałów zagranicznych" — Prasa francuska pisze, że kontrola dewizowa to końska medycyna — Prasa sowiecka konstatuje istnienie planowego bałaganu w niektórych działach sowieckiego przemysłu — „Łączność z gospodarstwem światowym" — „Surowce syntetyczne a postęp gospodarczy" — „Błędne koło gospodarki niemieckiej".

OPŁATY STEMPLOWE. Dodatkowe zastrzeżenie umowy na mocy którego komitent w razie rozwiązania umowy komisu ma prawo używać — jako najemca — składu w którym odbywała się sprzedaż komisowa, nie jest czynnością prawną uboczną w rozumieniu art. 2 u. o. s., a zatym podlega opłacie stemplowej w myśl art. 88 u. o. s. (Wyrok S. N. z 17. 6. 1937 r. L. rej. 1766/35).

Krawiec czy kuśnierz?

Ostatnio Ministerstwo Przemysłu i Handlu okólnikiem Nr. 64 z dnia 17. 12. 1937 r. wyjaśniło, że:

1. do krawiectwa należy szycie ubrań i okryć z materiałów włókienniczych, przy czym podszycie spodu futrzanego oraz uszycie kołnierza lub naszyć z futra, wykonanych przez kuśnierza, może być wykonane przez krawca, jako praca potrzebna do zupełnego wykończenia własnego wyrobu;
2. do kuśnierstwa należy dobieranie, krajanie i zestawianie skór oraz szycie z nich całości futrzanych, kołnierzy i mankietów futrzanych do wierzchów włókienniczych, wykonanych przez krawców z ewentualnym ich naszyciem.

Z powyższego wynika, że zamówienia na odzież sporządzoną z materiałów włókienniczych i futra przyjmować mogą zarówno krawcy jak i kuśnierze, z tym, że czynności przygotowawcze, polegające na odpowiednim sporządzaniu części tekstylnych powinny być przez kuśnierzy przekazywane krawcom, a sporządzanie części futrzanych winno być przez krawców przekazywane kuśnierzom; czynności ostateczne polegające na połączeniu części futrzanych z częściami tekstylnymi, wykonywać mogą tak krawcy jak i kuśnierze.

Natomiast krawcy nie mogą podejmować się wykonania okryć futrzanych, w których część tekstylna posiada znaczenie drugorzędne (futra noszone włosem na wierzch z podszewką tekstylną), a kuśnierze nie mogą przyjmować na siebie robót, w których części futrzane mają charakter dodatkowy lub zdobniczy (okrycie z materiałów włókienniczych z kołnierzem lub naszyciami futrzanymi).

Z kroniki żałobnej.

Z powodu śmierci błp. Karola Szamrota, długoletniego członka Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców wyrażamy Rodzinie serdeczne nasze współczucie i żal

Wydział
Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców

* * *

Onegdaj zmarł błp. Juda Beckman członek Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

Rodzinie błp. Judy Beckmana wyrażamy serdeczne współczucie

Wydział
Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców

Regulowanie należności za import towarowy.

CZYNNOŚCI IZB PRZEMYSŁOWO-HANDLOWYCH

Od 1 grudnia 1937 obowiązuje instrukcja Min. Przem. i Handlu w sprawie czynności Izb P.-H. przy regulowaniu należności za import towarowy. Instrukcja powyższa, z uwagi na jej doniosłość przy wszelkich czynnościach rozrachunkowych przypomniana została ostatnio i rozesłana bankom dewizowym przez Związek Banków w Polsce.

Zgodnie z postanowieniami okólnika Nr. 14 Komisji Dewizowej w wyżej wspomnianej instrukcji Izby przemysłowo - handlowej mają poświadczać ceny fakturowe, gdy dokument, stwierdzający uprawnienie do przywozu, nie określa wartości towaru, jak również gdy cena fakturowa przekracza cenę przeciętną, wynikającą z pozwolenia przywozu. Nadto izby przemysłowo - handlowe na zasadzie wyżej wspomnianych przepisów mają dokonywać podwyższania wagi, uwidocznionej na pozwoleniach przywozu, wydanych z kontyngentów wartościowych oraz stwierdzać dopuszczalność uregulowania należności przez osobę trzecią, t. j. inną niż ta, na imię której zostało wydane pozwolenie przywozu. Izby przemysłowo - handlowe dokonywują tych czynności według właściwości terytorialnych.

W dalszym ciągu instrukcja przewiduje sprawy, związane z poświadczeniem ceny fakturowej, gdy dokument, stwierdzający uprawnienie do przywozu, nie określa wartości towaru. W tego rodzaju przypadkach poświadczenie ceny wydaje się w formie umieszczenia na fakturze lub przedłużku, trwale z nią złączonym, klauzuli o zgodności wymienionej w tej fakturze ceny z cenami zakupu zagranicą w chwili zakontraktowania towaru. Poświadczenie winno wyraźnie podkreślać, jakiego rodzaju ceny dotyczy (cif, fob itd.). Na żądanie Komisji Dewizowej Izba Przemysłowo - Handlowa winna poświadczyć zgodność ze zwyczajami handlowymi oraz przyjętymi normami danych odnośnie kosztów ubocznych, dotyczących towaru, których wartość nie jest określona w dokumencie, stwierdzającym uprawnienie do przywozu.

Odrębnie unormowana jest sprawa poświadczenia ceny fakturowej w przypadku, gdy przekracza ona cenę przeciętną, wynikającą z pozwolenia przywozu. Za cenę przeciętną, wynikającą z pozwolenia przywozu należy uważać cenę jednostkową, wynikającą z każdorazowego stanu wykorzystania tego pozwolenia. Wartość towaru, oznaczoną w pozwoleniu przywozu, rozumie się franco granica polska (cif, port polski), obejmuje więc również wszystkie koszty, związane z zakupem i transportem towaru do granicy polskiego obszaru celnego, a płatne bezpośrednio lub za pośrednictwem osób trzecich w kraju lub zagranicą na rzecz cudzoziemców w rozumieniu dekretu dewizowego. Na równi z kosztami ubocznymi, płatnymi na rzecz cudzoziemca traktuje się koszty, związane z transportem towaru statkami polskimi. Instrukcja wyszczególnia, co należy rozumieć przez koszta uboczne. Ponieważ tego rodzaju koszty są objęte wartością towaru, oznaczoną na pozwoleniu przywozu, przeto w przypadkach przekroczenia ceny przeciętnej, wynikającej z tego pozwolenia, winny izby przemysłowo handlowe przy poświadczeniu ceny fakturowej uwzględnić wszystkie te koszty. W odniesieniu do postępowania instrukcja stanowi, że izby przemysłowo handlowe wydają poświadczenie ceny na podstawie wniosku importera, który przedstawia kopię pozwolenia przywozu dla banku dewizowego oraz wszelkie inne dokumenty, z których można niewątpliwie stwierdzić wysokość ceny, płaconej przez importera. Do wniosku o poświadczenie ceny winno być ponadto załączone wyszczególnienie kosztów ubocznych, o ile nie są one objęte fakturą, oraz pisemne oświadczenie importera, że poza wyszczególnionymi kosztami ubocznymi towar nie jest, ani nie był obciążony żadnymi innymi kosztami, związanymi z jego zakupem i transportem do granicy polskiego obszaru celnego, a płatnymi bezpośrednio lub pośrednio na rzecz cudzoziemca. Po zbadaniu sprawy izba przemysłowo handlowa wydaje odpowiednie poświadczenie ceny na fakturze towarowej lub przedłużku, trwale z nią złączonym. Izba wydaje poświadczenie ceny, o ile przedłożone przez importera dokumenty pozwalają na stwierdzenie, że płacona przezeń cena odpowiada cenom zakupu zagranicą z okresu zawarcia przez importera kontraktu kupna sprzedaży. Wydanie poświadczenia ceny w przypadku przekroczenia ogólnej wartości pozwolenia przywozu z kontyngentu wartościowego uzależnione jest ponadto od jednego z następujących warunków: a) posiadanie przez daną izbę przemysłowo handlową rezerwy na ten kontyngent; b) posiadanie przez Komitet Przywozowy Rady Handlu Zagranicznego R. P. rezerwy na ten kontyngent; c) udzielenie awansu na najbliższy kontyngent przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Przy przydziałach z kontyngentów wartościowych importer może się ubiegać o podwyższenie wagi, wymienionej w pozwoleniu przywozu, z jednoczesnym utrzymaniem wartości pierwotnego pozwolenia. Jeżeli w chwili składania podania o pozwolenie przywozu importer może wymienić osobę trzecią, za której pośrednictwem towar będzie sprowadzony (np. agentury, domy handlowe, domy spedycyjno - transportowe, centrale zakupów) i która będzie przekazywała należność — wówczas powinien to zaznaczyć w podaniu o pozwolenie przywozu, a izba przemysłowo-handlowa powinna umieścić na podaniu opinię w tym

względzie. Instrukcja niezależnie od odpowiedzialności dyrektorów izby przemysłowo - handlowych za należyte wykonywanie czynności powierzonych izby instrukcją, przewiduje również odpowiedzialność pracowników izb przemysłowo - handlowych, wykonywujących te czynności.

Zmiana stawek kaucyjnych i wadialnych.

W związku ze zwyżką kursów papierów wartościowych, jaka nastąpiła w okresie od ostatniego ustalenia przez Ministerstwo Skarbu kursów, po których mogą być przyjmowane papiery wartościowe przez władze i urzędy państwowe jako wadia przy przetargach oraz jako kucje na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów lub zaliczek, wypłacanych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych — zostało przeprowadzone obecnie nowe ustalenie tych kursówó, które stanowi dość znaczną zwyżkę stawek w stosunku do dotychczas obowiązujących.

Nowe obwieszczenie ogłoszone w numerze 48-mym „Monitora Polskiego" nie zawiera już stawek dla papierów państwowych, emitowanych w walutach obcych, które zostały objęte konwersją na 4 i pół proc. wewnętrzną pożyczkę państwową 1937 roku, wobec skreślenia ich z oficjalnych notowań giełdowych. Dotyczy to 7 proc. pożyczki stabilizacyjnej, 6 proc. pożyczki dolarowej z 1920 roku i 8 proc. pożyczki dillonowskiej.

Sposób oznaczania stawek kaucyjnych dla listów zastawnych i obligacyj krajowych towarzystw kredytu długoterminowego, posiadających zabezpieczenie pupilarne nie uległ zmianie i papiery te będą nadal przyjmowane w 80 proc. ich wartości giełdowej. (Z pośród listów zastawnych towarzystw kredytowych miejskich prawo pupilarności posiadają listy zastawne Tow. Kred. Miejskiego w Warszawie, Lwowie, Poznaniu i Wilnie).

Nowe stawki kaucyjne przedstawiają się następująco (pierwsza liczba — wartość nominalna, druga — wartość depozytowa):

5% Pożyczka Konwersyjna z 1924 roku zł. 100 (zł. 60).

5% Poż. Konwersyjna Kolejowa z 1924 r. zł. 100 (zł. 60).

4% Premiowa Poż. Dolarowa S. III dol. 5 (zł. 40).

6% Poż. Narodowa zł. w zł. 100 (zł. 50).

3% Państwowa renta ziemska I serii zł. w zł. 100 (zł. 45).

3% Państwowa renta ziemska II serii zł. w zł. 100 (zł. 45).

3% Premiowa Poż. Inwestycyjna zł. 100 (zł. 70).

4½% Wewnętrzna Poż. Państwowa 1937 r. zł. 100 (zł. 75).

% Listy zast. B.G. K. na zł. w zł. 100 (zł. 120).

7% Listy zast. B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl. lub floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

5½% (dawn. 8%) Listy zast. B. G. K. na zł. w zł. 100 (zł. 110).

5½% (dawn. 7%) Listy zast. B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl. lub floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

4½% (dawn. 8%) Listy zast. B. G. K. na zł. w zł. 100 (zł. 110).

4½% (dawn. 7%) Listy zast. B. G. K. na zł. w zł., wzgl. franki szw., dolary, funty szterl., floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

8% Obligacje komunalne B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl., lub floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

7% Obligacje komunalne B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl., floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

5½% (dawn. 8%) Obligacje komunalne B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl. lub floreny hol. zł. wzł. 100 (zł. 110).

5½% (dawn. 7%) Obligacje komunalne B. G. K. na zł. w zł., wzgl. franki szw., dolary, funty szterl., lub floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

5½% (dawn. 7%) Gwarantowane złote amortyzowane dolarowe z 1928 r. obligacje komunalne B. G. K. emisji III N na zl. w zł. 100 (zł. 65).

7% Obligacje komunalne B. G. K. emisji II S na franki franc. w zł. fr. fr. 1000 (zł. 200).

7½% Obligacje bankowe B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl., lub floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

5½% Obligacje bankowe B. G. K. na zł. w zł. wzgl. franki szw., dolary, funty szterl. lub floreny hol. zł. w zł. 100 (zł. 65).

8% Obligacje budowlane B. G. K. na zł. w zł. 100 (zł. 65).

5½% (dawn. 8%) Obligacje budowlane B. G. K. na zł. w zł. 100 (zł. 65).

4½% Listy zast. b. Banku Krajowego, przejęte i skonwertowane przez B. G. K. na zł. 100 (zł. 70).

4% Listy zastawne b. Banku Krajowego przejęte i skonwertowane przez B. G. K. na zł. 100 (zł. 50).

4½% Obligacje komunalne b. Banku Krajowego, przejęte i skonwertowane przez B. G. K. na zł. 100 (zł. 55).

4% Obligacje komunalne b. Banku Krajowego, przejęte i skonwertowane przez B. G. K. na zł. 100 (zł. 50).

4% Obligacje kolejowe b. Banku Krajowego, przejęte i skonwertowane przez B. G. K. na zł. 100 (zł. 45).

8% Listy zastawne P. B. R. Serii I i II zł. w zł. 100 (zł. 120).

7% Listy zastawne P. B. R. serii bz Nr. i serii II zł. w zł. 100 (zł. 65).

4½% Listy zastawne P. B. R. (skonwertowane z 8% i 7%) zł. w zł. 100 (zł. 65).

4½% Listy zastawne P. B. R. Serii I zł. w zł. 100 (zł. 65).

4½% Obligacje melioracyjne P. B. R. (skonwertowane z 7%) Serii bez Nr. i serii II zł. w zł. 100 (zł. 65).

7% i 8% Listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego f. szterl. 1 (zł. 15).

Akcje Banku Polsk. zł. 100 (zł. 75).

Wydawca: Krakowskie Stowarzyszenie Kupców Redaktor odpow. N. Józef Haller
Drukarnia Józefa Fischera Kraków, Grodzka 62. — Telefon 104-12.